

Hedehuset.

Fortælling af D. Glubrecht.

Paa Dansk ved Ellen.

(Fortset.)

„Mo'r Stefans! I kunde have det meget bedre paa eders gamle Dage, om I selv vilde. Da jeg købte eders Hus derude, var det nærmest for eders Stjld, at ikke nogen værre stulde saa fat i det; min Tante var at redde det til eder. Nu haar det tomt, og I tan slytte derind med eders Kristian, hvad Zjebst I vil, naar han kommer hjem. Jeg har ladet mig sige, at han har forladt eder, men det skal I ikke tage eder nær. I har flere Venner, end I maaste selv ved af.“

Christel lyttede i Tavshed. Hun havde mest Lyst til at give Bergerfranz ren Bested og lade ham vide at hun kendte ham godt nok til ikke at stole paa ham. Men ydmyget under Ulykten havde hun lært at klinge sig selv. Nu rejste hun sig, tog Båndspanden og gik ned til Kilden. Længe stod hun der mellem Ellebustene og stirrede i det klare Vand; Spanden flød over, men saa mange forvirrede Billeder drog gennem hendes Hjerte, at hun glemte at tage den bort. Da hørte hun Skridt, og idet hun fortrakket sig, saa og mødte hun sin Hjendes faldte, smilende Ansigt. Ikke noget med at have taget Kristians Hus og Hjem og al hans Velstand, vilde Bergerfranz nu ogsaa røre ham hans Hustru.

„Du gør mig Uret, Christel.“ sagde han indsmigrende, „naar du søger at undgaa mig.“ Jeg kommer til eder som en Ven med Trost og Raad. Hvem har du vel, som vil tage sig af dig undtagen mig. Alle Folk talde dig en Odeland og din Kristian en Vandløber. Det er han, og hvem ved, om han nogen Sinde kommer igen, jeg tror det ikke. Hold dig hellere til mig, jeg mener dig det godt. Mange Gange har jeg sagt dig, at jeg havde dig far, men du har ikke villet høre paa mig. Se nu, hvad Høsten er bleven. Sult og Nød, Dag efter Dag, et Hus, som knap er godt nok til en Hund at bo i, en Mand, som ikke har kunnet ernære dig og nu oven i Købet er løben sin Vej fra dig. Følg mit Raad, Christel, forsvind ud ogsaa og lad den gamle Statte sig selv. Jeg ved et Sted, hvor du kan være skjult og i Sikkerhed, indtil Vårigheden har lovfølgelig stilt dig fra din Mand. Og hvad der saa vil se, er ikke godt at vide; men du er forvaret for din Levetid.“

En navnsløs Røst hørte den unge Kvinde, medens Bergerfranz med beständig bløder Stemme tilhøvede hende sine Planer. Hendes Sjæl fulede, hendes fante Skikkelse rettede sig, hendes Hænder knyttedes som til Forsvar, og hendes Stemme klang med hellig Harm, da hun undbrød:

„Er du saa snart færdig med dit bjævelste Forslag, du stammelige Menneſte. Alt har du rovet fra os, Hus og Hjem har du taget, hjulpen som du er af Mærkets Nagter. Vil du nu ogsaa stjæle selve Hjertet ud af Livet paa os. Jeg siger dig, det skal ikke lykkes dig, Herren vor Gud tilhører det, ham, som du spottet. Og du skal vide, at var end min Kristian langt mere letfindig, ja havde han forladt mig for ikke i War og Dag at vende tilbage til mig, saa vilde jeg dog ikke ham og være ham tro. Det har jeg lovet ham for Herrens Alter, og jeg har ham tør som mit eget Liv. Men dig holder jeg fra i Dag af; dig overgiver jeg til den, som dømmet reisfærdig.“

Christel mærkede, at hendes Kraft veg, Taarerne var lige ved at bryde frem, hun greb Spanden og ilede hjemad, Ulsingen stulde dog ikke se hende græde. Hjemme i sin lille Hytte kastede hun sig paa Sengen og hullede, som om hendes Hjerte stulde briste, og vilde ikke lade sig trøste.

Mo'r Stefans tog altid sin Tilflugt til sin trofaste Gud. Hilsen paa Hilsen bragte hun den søndernuste unge Kvinde fra den Smerternes Mand, som har lidt uendelig meget mere, end noget Menneſte kan lide. Korsets Herlighed brød da ogsaa omfider gennem Sjælebaandens Mærke; Christel blev stille, tilfids rejste hun sig og sagde:

„Hvilden elendig Hustru jeg maa have været, siden Gud kan lade dette komme over mig. Ve over den Kvinde, hvem man over at tiltro en saadan Trosløshed, ve over hende, som har vaaget og bedet saa daarlige, at en saadan Kristelse kan komme hende nær. Ve over det Ansigt, der ikke bedre bærer den helliges Billede.“

„Herren høre dine Ord og tage det Hjerte, hoortra de komme, i sin egen Haand, at det maa bryde sig under hans Lygt.“ sagde den gamle højtidelige: „Fattige, ulærde Folk ere vi, men rige deri, at vi vide, hoorthen vi skulle søge om vore Sjæles Frelse. Alt kunne og her vi gde hen til de uretsfærdige, naar Herren giver dem Magt over os; men vor Sjæls Salighed er Herrens, og den har vi ikke Lov at ofre. Al nogen røde dig denne hans dyreskøbe Raadegane, da saa fra dig med alle de Baaben, som rædtes sig i Guds hellige Ord, og overgav den elendige til Guds Dom. Ikke skal nogen tænke, at den fattige ingen Værd har, ikke skulle de mene, at vi, fordi vi næppe have det daglige Brød, glemme Herrens alvorfulde: „Hvad ganner det et Menneſte, om han vinder den ganſte Verden, men tager Sjæle paa sin Sjæl.“ og „hvad kan et Menneſte give til Veberlag for sin Sjæl?“

Men om Bønden i Lohrborn lød Snakken lystig; thi at Bergerfranz søgte sig en Hustru, det vidste man. Næppe vovede nogen arbar Pige mere at tage imod hans Tilbud, og da han, pnyttet og sin, itred ind ad Bymøllens Port, ogs det i Elisebeth, Møllestens unge Datter. Hun græd og bad sin Moder, om hun dog maatte være fri, hellere vilde hun leve ugift alle Dage end agte en saadan Mand. Moderen selv bad bange for at give sit eneste Barn til et berøgtet Menneſte; men Elisebeths Fader var haard, han lovede uden videre sin Datter bort, samt hun sagde ham rent ud, at hendes Hjerte tilhørte en anden, en hæderlig og velstaaende ung Mand, som dog i Rigdom var langt fra at kunne maale sig med Bergerfranz. Kvinde dernes Taarer havde han aldrig haft Værd for, sin egen Hustru havde han faaet efter hendes Faders, ikke efter hendes Billie, og deres Vægtelab havde dog, — det mente han i al Fald, — været saa lykkeligt og frebeligt, som man kunde forlange. Han vilde ikke være en saadan Nat,

at han for nogle tosede Pigenyfters Stjld stulde give Afstand paa lat saa den rigeste Mand i Lohrborn til Svigerfærd. Og hans Datter maatte bryde sig for sin Faders Billie.

Et sørgeligt Syn var det lat se Elisebeth; tolv og stin, ikke som en lykkelig Brud, som en fangen Kvinde ud af et befejret Folk, der mod sin Billie maa søge sin Hran, førte hun med sin Brudgom. Da hun kom til sine Svigerforældres Hus, og Bergerfranz satte Stigen til Vognen for at hjælpe hende ned, maatte han prise sin Lykke, at hun ikke traadte ham i Hænde; hun stød Stigen til Side, sprang uden Hjælp af Vognen og gik ind uden at hilse herten til højre eller venstre. Og det Ja, hun udtalte for Herrens Alter, lød med Klang som et Hvortvillensraab stingrende gennem hele Kirken.

Ulykkelig var hun selv, denne stakfæls unge Brud, derfor blev den milde, lærige Elisebeth forvandlet til en hoombodig Husmoder, der gjorde alle sine omværende ulykkelige. Sin Mand elskede hun ikke, og han kunde ikke mildne hende ved sin Kærlighed, thi han havde ingen Kærlighed til sin Hustru.

Bergerfranz fejrede sit Bryllup i Høst paa den Tid, da Kornet i Lohrborn bragtes i Hus; om Eftermiddagen, medens Spillemandene spillede til Dans, og der lød et Straal ud fra Bryllupshesten, der stulde betyde Glæde, gik Arnold op til Hedehuset. I flere Uger havde han ikke hørt noget til sine Venner derude; nu fandt han begge Kvindeerne paa Marken i Færd med at binde Neg, medens de raadslog om, hoortvæ de stulde saa den rigelige Høst under Tag og tørstet.

„Vi maa bygge en Lade.“ sagde Arnold, „men rigtignok forelsbig uden Logul og Bindingsværk. Dels er det allerede saa fent paa Aaret, at dette næppe kunde naa at blive tørt, og dels vilde vi banſkelig kunne saa Sommer fra Stoven. Skovrideren er eder ikke god, en eller anden Prædiker maa have daqaaflet eder for ham, eller maaste synes han i det hele taget ikke om, at I have taget Bolig her oppe. Men derimod kan hende tænkt sig, at Stoven stulde brede sig og gro sammen over Hedemarken, saa vilde det være gaet, ligesom da Faaraas spv magre Kæer slugte de spv fede uden selv at blive federe bered.“

„Men Arnold, hvordan er det, du snatter?“ undbrød Christel. „Har ikke Herren velsignet vor Arbejde, saa vi maa sige ham Tak for Høsten. Kunde vi have ventet, at Kornet stulde blive bedre eller Kartoflerne gde mere det første Aar? Har jeg ikke kunnet oringe først Jordbær og siden Blaaber i Mængde til Torvs i Købstaden? Hvad jeg saa berne, bragte mig til at længe efter mit Hjem lher oppe. Hvad hjælper det at have mange Penge, naar de kun lagge Snarer for en? Jeg har nu høst en Glæde, som jeg ikke kan nænne at forholde dig. Tænt dig, i Dag kom den første Tigger til Hedehuset. Er det ikke en Guds Velsignelse at kunne dele med andre? Jeg var nær ved at græde af Tak og Glæde, da jeg fik Brød af til det fattige Barn. Kunde jeg blot se min Kristian noget oftere, saa vilde jeg være fulkommen lykkelig; men han maa hjælpe os ved at gaa paa Dagleje, og jeg ved, at det er ham en Glæde at arbejde for os alle. Det er godt ikke at være ene.“

„Du har Ret.“ svarede Arnold og slyngede Galmaisten om det sidste Neg, thi han havde straks taget Haand med i Arbejdet.

„Du har Ret, derfor har jeg ogsaa tænkt paa at tage mig en Hustru, kunne I gætte hjem?“

„Hjædeanna!“ raabte Kvindeerne som med een Mund. Arnold stirrede forbavset paa dem.

„Men hvor kunde I dog vide det.“ undbrød han, „jeg troede min Hemmelighed vel forvaret for alle andre end min kære Herre Gud. Men I Kvindefolk kunne nu ogsaa komme efter al Ting.“ De lo hjertelig alle tre, og Christel sagde:

„Det kan ikke undre dig, Arnold, at vi gætte paa den gamle Faarehyrdes Datter. Flint og dygtig er hun, berit et elskeligt Guds Barn, saa jeg mange Gange har tænkt ved mig selv: Det vilde være en Stone for Arnbld.“

„Ja, jeg har længe vidst, at hun var dig god.“ sagde Mo'r Stefans.

„Hvor kunde I ide det?“ spurgte Arnold højt forundret.

„Ja, I Mand ere nu ikke saa kloge, som I gerne vilde bilde os ind.“ svarede Christel muntert, „vi se mangt og meget, som undgaa eders Sjne, og forstaa meget, som I ikke have Anelse om.“

„Du kunde have gjort os begge to en Tjeneste, dersom du lidt før havde indbiet mig i din Hemmelighed.“ sagde Arnold, „jeg har i flere Aar holdt af Anna, og naar jeg kom forbi hendes Moders Hus, har jeg støjet mit allerkønneste Synke, for at hun stulde komme ud i Døren og lulle Faarefolken op for mig. Mange Gange, naar hun bad mig: „Pas godt paa de smaa Lam.“ havde jeg Lyst til at sige til hende: „Anna, vil du hjælpe mig hele mit Liv med at vogte min Hjord,“ men jeg turde ikke, for derfor hun havde sagt nej, havde jeg aldrig bovet at spørge for anden Gang. Et Ja maa komme fra Herren og uden Betænkning i hans Navn.“

„Men nu ere vi enige.“ vedblev Arnold med et lykkeligt Smil, „og nu vil jeg se allerede før Vinteren at føre min Brud ind i mit eget Hjem, jeg er fed af Ungkarlelivet, og jeg siger Herren Tak af hele mit Hjerte, fordi han vil gde mig til Hustru en Jaadan Kvinde som min Anna.“

I Glæden over sin nye Lykke glemte Arnold dog ikke sine Venner i Hedehuset; til de to Kvindeers Forbaaselse viste han sig en Dag med Hæfter og Nagler og sammentværede dem en Lade, vel ikke stor, men svarende til Hedehuset og den lille Ager og saa holdt, at den vel kunde holde Regnen ude. I de følgende Dage saa man derpaa Christel og Mo'r Stefans drig i Færd med at fvinge Plejlen over et stort Sejlsbug, hoortpaa de havde famlet det mødne Korn, og faldt end Slagene ikke synberlig regelmæssig, saa blev dog Sæden saa vel tørstet, at næppe noget eneste Korn blev tilbage i Afsene.

Mo'r Stefans samlede de sidste store Blaaber, som hun tørrede i Solstinet; alle Slags Skovurtier, Timian, Enfian og mange andre bløde indsamlede; den gamle Kone forstod at tillæde Vægemidler af Planterne, og

mange vare blevne helbredede ved hendes Hjælp, thi den blev altid given i Guds Navn og under Bøn om hans Velsignelse.

Boghyeden gav rigelig Afskræb, thi Jorden var særlig god for den; og medens Natterne bleve lange og Dagen korte, bragte man oppe paa Hedemarken ogsaa den lille Havens Afskræb under Tag. Koen havde købet, og Mo'r Stefans Hjerte hoppede af Glæde, da hun viste Kristian den lille Kald og sagde:

„Hvor høbe vi nok af, Lyng til Strøelse og Hø til at æde. Vil kun Skovrideren tillade os at samle Løv i Efteraaret, for vort Kvæg ikke komme til at lide Nød i Vinter.“

Saa kast da al din Smerter
Paa Herrens stærke Magt
Og haab, o haab, mit Hjerte,
Vær trostlig, uforlagt.
Du er dog ej den Herre,
Som alting raader her,
Gud monne Skæpnet være,
Og al Ting vel han gør.

Hvor fattigt end Hjemmet er, saa er det dog Gje m: det Sted, som er Hjertet dyrebarest af alle. Maa end Spesaribonden mangan Gang, naar han gør Oberlag over sit Hovraad til Vinterforbrug, sige til sig selv: „Det strækker ikke til, hvis ikke Vorherre hjælper, komme vi til at sulte.“ saa længe han dog hjem fra de eige Børbers Gaarde, og naar Høstarbejdet er forbi, maa han tilbage til sine Bjerge.

Den „arme Hjempe greb Kristian saa mægtig, at han gik til sin venlige Husbond og begærede Orlov paa ubestemt Tid.

„Ja, ja.“ lo den gamle, „jeg forstaaer dig nok; jeg har selv prøvet det samme. Men huft paa, Kristian, at naar den lille Striger i Buggen, og det daglige Brød bliver knapt, saa har du her en gammel Ven, og du skal ikke søge ham forgæves. Det er en Glæde at hjælpe Menneſter, der som Kristian Egeberg ere rede til at arbejde og tage fat.“

Kristian takkede sin Husbond; men denne afbrød ham og sagde:

„Lad nu det være godt, men glem ikke mine Ord. Nød lærer nogen Kvinde at spinde, og hvem ved, om du ikke har et Arbejde liggende derhjemme, bare du ser dig for. Man behøver ikke at være ledig, fordi Frostens binner Jorden, og Sneen dækker Ageren.“

Kristian syntes ikke rigtig om den Afledshilsen, men den luffedog hans Sjne op, saa han paa Hjemvejen sit Syn for mangt og meget, han ikke før havde lagt Mærke til. De røde Hyben og de sorte Slaaen, Biletraerne ved Bakken og Uldtoerterne, som Faarene havde ofterladt i Tornene langs Stien, bleve ham Anvisninger til Fortjeneste. Men naar han tænkte paa de Venner, der i Nædens Stund vilde kunne staa ham bi med Raad og Daad, da blød det herten de gamle Kammerater fra Værsthuset eller de haardt hjerteede Svigerforældre. Nej, næst Gud vendte hans Tanker sig til Faarehyrden Arnold, ham kunde han stole paa, thi „der er den Ven, som hænger fastere ved, end en Broder.“

Da Kristian nærmede sig Koræben midt i Stoven, hørte han pludselig Klokkeringning, og fra Sidenvejen, der førte ned fra et af de store Dalsstrøg, kom en Skorpæng i sin sorte Dragt, med en lille Klokke i Haanden; bag efter ham en anden, som bar et Krucifiks, og endelig en Præst, som fulgtes af fire Mand, der imellem sig havde en stor, sort Kiste.

Tosje git de alle forbi, kun Præsten hilste med et: „Lovet være Jesus Kristus.“ hoortil Kristian svarede: „I Evigled.“

Oppe mellem Bjergerne boede mange Katoliker, og nu havde en af deres Præster fulgt et af sine Skriftebørn til Graven. Kristian saa efter det lille Død, indtil det forsvandt i det frembrændte Astenmærke. Men gennem hans Sjæl tonede et stille, ydmygt: „Lovet være Jesus Kristus i Evigled. Han, som forlader dig alle dine Misgøinger, han, som læger alle dine Sygdomme, han, som tvæner dig med Mistandhed og Barmhjertighed. Vil end Vejen mange Gange bløve mig trang for mine Synderes Stjld, saa ved jeg dog, at min Genløser leber, og ved hans Haand gaar jeg frimodig frem, selv under Korset, indtil han aabner mig sit Faderhus med en evig Herlighed.“

Blødene faldt, og Stovene stod i den kolde Efteraarsluft, da Hedehuset en Dag sit Besøg af Stepeter. Han var paa Vej ned i Lavlandet og kom for at hilse paa Kristian og lære hans Hustru et kende, og han blev modtaget med aabne Arme; thi de Venner vare snart takte, som søgte Hedebondens fattige Hjem.

Men da han samtmen med Hufets Folk tog fat paa Aftensmaden, gød han sig til at le, idet han holdt Træfleen højt i Vejret og sagde:

„Nej, ved du hvad, Christel, saadan et Mesterstykke skal du ikke lade dig nøje med. En rigtig Et maa kunne hendes rundt i Munden, uden at man mærker den. Jeg foreskbaar, at Kristian følger med mig og lærer mig Kunstien af. Rigtignok har aldrig nogen Lærebøgen holdt ud hos mig længer end i tre Dage; jeg var dem for streng, fordi de kom med store Tanker om egen Duellighed og mente, at det Hoandværk var ingen Sag. Men hvis du vil ofre de tre Dage og lidt mere, saa haaber jeg, at du snart skal blive flint. Hvad du forarbejder i Vinterens Løb, skal jeg sælge for dig til Sommer, thi til Handelsmand duer du ikke; du forstaaer it'e at lule for dig. Og saa dele vi Fortjenesten ligesom Frostofsen, ikke kanbi!“

Kristian tog med Tak imod Stepeters Tilbud, og den Tid, han tilbragte hos den gamle, dygtige Træstøtter, var en sand Vedertvælgelse for ham. Men da Vinteren rigtig brød løs, da Stormen sufede om det lille Hus, og Regnen strømmede, som stulde den rive det med sig, da Sneen lagde sig dybt og tæt omkring det, blev der enforti paa Hedemarken. Mange Besøg plejede Kristian Egeberg og hans Familie ganſte vist ikke at modtage om Sommeren, men nu vare de fuldstændig afstaaerne fra alle andre levende Væfener end Stovens Raadhr og Hæter.

Mo'r Stefans spændt den Hør, Gartner Winter havde sendt hende, Kristian frittede Steer, og hans Hustru fuede flittig, men Vinterdagen er tun fori, og naar Mørket brød ind mellem Bjærgene, kunde den fattige Tallepraas næppe sprede Lys i den lille Stue.

Mange Gange var det svært nok for de enformige Menneſter at holde Mødet oppe, saa svært, at det kunde se ud, som om baade Nød og Haad vare ved at briste; og ikke en Gang Mo'r Stefans kunde bringe sig til at sige: „Men, om Natten aldrig er saa fori, den jo fot Solen skinder,“ altid paany vilde Guds Børn erfare, at:

Vent kun, til Stunden kommer,
Saa bliver Luften fri,
Og du skal prise Sommer,
Naar Vinteren er forbi.

Foraarsjolen brød tilfids igennem Sneestjerne, Løv og Lys fejrede over Vintermørket, og en solklar Søndag Morgen kunde Christel gaa til Kirke i Lohrborn med en lille fets Uger gammel Dreng paa sine Arme.

Rundt om i Klosterne saa Sneen endnu som Minde om Vinterens Angst og Nød; men Kilderne rislede mellem Buskene, Væften steg højt mod den blaa Himmel, og i tre glade Menneſtefjerter genlød Salmens „Min Sjæl begærer, ja længes efter Herrens Fargaarde.“

Med lille Glæde traadte Christel frem for hele Menigheden for at lægge sit Barn i den gode Hyrdes Fødn, og da hun saa den lille Dreng indlemmet i Guds Folk, døbt til at være Guds hellige, elskelige og udvalgte Barn, da jublede hendes Hjerte: „Salige ere de, som bo i dit Hus, de skulle endnu love dig.“

En Højtidsdag var det for de tre Hedebøere, og en Højtidsdag blev det for mange, som her saa Guds Gødhed og maatte bryde sig for hans Kærligheds Umagt. Mere end en Foraarsblømt udfoldede sig her under Raadens og Sandhedens Sol.

Men paa en af de forfættede Bante sad en Kvinde, som ikke kunde glæde sig. Bergerfranz's Hustru havde ofte hørt Hedebondens lomtale, snart med Harm og snart med Haan, og naar hendes Mand var i sit allehørfte Lune, strammede hans Mund over med Eder og Forbandedes imoo Kristian Egeberg og hele hans Hus. Men saa liden Tilbud havde Elisebeth til sin Mand, at netop de Menneſter, han havde, bleve hende de kæreſte, og i sit Hjerte tog hun Hedebonden i Forsvar, idet hun ikke med Urette mente, at Bergerfranz var en stor Del var Stjld i hans Glendighed.

Nu saa hun disse fattige, foragtede Menneſter, ikke som fornyttede Statter, men straalende af Ungdom og Lykke. Der stod han, den stærke, smukke Mand, saa trofast ved sin frætte, skønne Hustrus Side, og hos ham den gamle Moder og den tro Ven, der ikke maatte mangle i deres Glæde, som han ikke havde sigtet dem i Sorgen. En navnsløs Smerter gennemløbede den ulykkelige Kvinde's Hjerte. Aldrig stulde hun eje en saadan Rigdom, aldrig stulde hun finde Hvile i en saadan Kærlighed. Sænnets bitre Taarer brændte i hendes Sjne og jant med nagede Glød i hendes Sjæl. Hun saa over til sin Mand. Hans mørke Sjne lnyede, hans Pande rynkedes, og hun læste i hans Ansigt Misundelens Harm. Hans Hænder knyttedes, og han lovede sig selv, at længe stulde Hedebøernes Lykke ike være.

„Bi tun, Stiernekristian,“ mumlede han, „du rejſter Krammen beroppe, ser jeg; men du skal komme ned, saa langt ned, at din Dreng skal tigge for min Dør, og jeg skal jage ham bort med Hunde, saa kanbi jeg hedder Bergerfranz.“

Ikke mange Dage efter, da Kristian var i Færd med at bryde Stene op af Hedemarken for at udvide det dyretede Land, som Skovrider Wolf til Sjne, steg over Stengærden og git lge løs paa den store Klippeblot, som laa midt paa Ageren og var alffor tung til at kunne fjernes.

„Stal de i kaldes at have rent Brød i Pøsen,“ sagde han, og trak et Hærestind frem, som han holdt lige hen for Næsen af Kristian, „tror du, at vi taale en Vilddithy heroppe?“

„Er Skovrider,“ svarede Kristian, „spørg den, der har lagt Stindet under Stenen, hvortledes det er kommet der. Jeg er uheldig i Dvæts Drag.“

„Ja saa,“ bemærkede Skovrideren, „du ved maaste heller ikke noget om det Raadhr, hvis ene Hørben jeg forleden Dag fandt i en Fælde. Og maa jeg spørge, hoemt andre end Hedebonden har udfillet alle de Fælder, jeg finder her omkring og paa Hedemarken? Kom en Gang her, Hr. Vilddithy og Krybslytte, og stit Haanden her op og se, hvad du saar fat i.“

Kristian stak sin Haand ind paa det betegrede Sted. „Maa,“ undbrød Skovrideren triumferende, „da han drog en Fælde frem, „tan du endnu negte dig skyldig? Og kan du negte, at jeg var i min gode Ret, da jeg ikke vilde give Hedebonden Brønde til Ruffveri? Men gød tun Tid. Met længe skal du ikke saa Lov at blive her, saa kanbi der endnu gives en Vrigthed i Spesart.“

Kristian stod som lnylagten. Den Uret, her blev udøvet imod ham, afvæbnede ham saa fuldstændig, at han ganſte spagfærdig sagde:

„Er Skovrider, aldrig har en eneste Vid Bildt været i min Mund, siden jeg slyttede herop. Dyrene have nedtrampet mit Korn og fortæret mit Hø, men jeg vidste at de ikke tilhørte mig, og jeg har ikke rørt dem. Mere end en Nat sae min Hustru og jeg været ude for at jage dem bort, men aldrig er jeg kommen dem for nær. Gud tilgive den Ulsing, som vil føre mig i Ulykke. I maa tro mig, thi jeg er en ærlig Mand.“

Skovrideren saa mæstroiff paa ham og sagde ikke andet end: „Det skulle vi nok staa at ide.“ Saa kastede han paa sin Hund og git.

Efter n Tid's Forløb manglede Kristian Træ til at bygge sin Kvagstald om med, og Mo'r Stefans raabede ham til at gaa lige til Skovrideren og bede om Tillæbelse til at hugge i Stoven.

„Vil ham, at du har en god Samvittighed og tør trøde ham under Sjne,“ sagde hun, „det er bedre end at holde sig i Stjul.“

Kristian gjorde „aa, men blød tort afbift.“

(Fortsettes.)